

**Leonardo
San Pietro
Večírek
s kasuárem**

Přeložila Helena Lergetporer

Leonardo San Pietro Večírek s kasuárem

Z italského originálu *Festa noc casuario* vydaného nakladatelstvím Sellerio Editore v Palermu v roce 2025 přeložila Helena Lergetporer.

Obálku navrhl Jan Augusta.

Grafickou úpravu navrhl a sazbu zhotovil Jan Augusta.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazyková redakce Anna Kostková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2026 jako svou 6153. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM Print.

Vydání první.

ISBN: 978-80-257-5051-3

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS s.r.o. Za Halami 877

252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

v tiché pracovně
ve vůni knih
je všechno jasné

ale dolů ze stromů
svrhlo nás srdce

Guido Lana

Vincenzo

Zatímco Vincenzo čeká na neznámé auto, které ho má odvézt na večírek, a s rukama v kapsách u kalhot nako pává letní vzduch, vidí, jak si to k němu zdálky, po opuštění, svažující se silnici štráduje nějaký chlápek, teď už je blíž, jeho chůze v sobě má cosi agresivního, ne proto, že by máchal rukama nebo tak, ale proto, že se pohybuje rychle a zároveň vrávorá. Napadne ho: je opilý. Chlápek se k němu blíží, za chůze na něj upírá zastřený a drsný pohled, už je jen krok od něho – nezdá se mu to, směřuje přímo k němu –, vytahuje něco z kapsy a Vincenzo neví, co to je, proboha, jen ať to není nůž, teď už je na chlápka vidět líp, má na sobě ošuntělé hadry, určitě je namol, a, děs a hrůza, v ruce drží kolečko, malé umělohmotné kolečko, takové to, jakým jsou helmy přišroubované k hledím helem. Vincenzo by se skoro musel smát, kdyby před ním ten chlápek najednou nezačal mávat kolečkem a rvát mu do obličeje, naval prachy, naval všechny prachy, dej sem kurva ty prachy, a tak si zděšeně šacuje kapsy, ukazuje všechno, co má, klíče od bytu a kresby, hele, vidíš, že nemám žádné prachy (na večírky si nikdy nebere mobil ani peněženku, má to tak radši, má radši ten sotva znatelný pocit drobné svobody, který člověku dávají prázdné kapsy). Chlápek nevypadá přesvědčeně, stoupne si před něho, takže ucítí jeho nemocniční dech, popadne ho za ramena a dostrká ho až ke zdi, nečekaná fyzická síla, potom začne

kolečkem rýt do špinavé omítky, naval prachy, ty zkurvy-syne. A zatímco Vincenzo upřeně hledí do chlápkových jasných zelených očí, zatímco vnímá chorobné teplo jeho dechu a chatrný stisk jeho ruky na pravém rameni, a zatímco mu prudce buší srdce a okolní tma mlčí, ten okamžik se možná až moc vleče, a najednou se Vincenzo z nějakého nevysvětlitelného důvodu přestane bát a uvědomí si, že ten, kdo ho pevně drží u zdi, mu nikdy neublíží. A taky že jo, chlap vzápětí o pár kroků ustoupí a začne se smát, říká něco jako dělal sem si prdel, zavravorá, znovu se přiblíží, tentokrát pomalu, a obejmě ho. Je to mateřské objetí. Když se chlápek od Vincenza odlepí, vytáhne z kapsy zmuchlanou krabičku cigaret, jednu mu strčí do pusy a odchází.

Přesně v tu chvíli dorazí duhová Panda a zastihne Vincenza, jak trčí na chodníku s tou zkroucenou cigaretou mezi rty. Okénko sjede dolů a vynoří se z něj upřímná a sympatická tvář orámovaná hřívou zrzavých vlasů.

„Vincenzo?“

„Čau. Těší mě.“

Když to říká, cigareta mu málem vypadne z pusy.

„Děsně rád tě poznávám, já sem Pelle. Naskoč si.“

Nastoupí a zavře dveře. Auto je narvané k prasknutí, vedle něj jsou totiž další tři lidi a vepředu, na místě vpravo od řidiče sedí dva na sobě. Nikoho nezná. Všichni mlčí, jako by spolu měli nějaké tajemství, z něhož je příjemně mravenčí. Je tam pronikavě cítit tráva, ale zrovna teď nikdo nehulí. Pelle jede hodně rychle a pak pomaloučku a potom zase děsně moc rychle, ruce šíleně kmitají mezi volantem a řadicí pákou. Všichni jsou absurdně klidní.

Zmocní se ho klasická nervozita lidí, kteří na svém prvním vysokoškolském večírku působí nesměle a zároveň odlišně, což se projeví jeho obvyklým zlozvykem,

ukazováčkem pořád dokola krouží kolem pihy na pravé tváři. A přitom v sobě má i úplně opačnou energii, nebo možná vůbec ne opačnou, protože je to vlastně jen jednoznačný, zásadní přívěšek jeho nervozity.

K Vincenzově zděšení se k němu Pelle během řízení obrátí téměř celým tělem.

„Tak co, Vincenzíčku, odkud seš, co studuješ?“

A on přestane kroužit kolem své pihy a odpoví, přičemž mimoděk neutralizuje svůj jižanský přízvuk: „Studuju politologii, jsem z Apulie.“

„Z Apulie! V Apulii je krásně.“

„A vy?“

„My sme všichni ze slovatný filozofický fakulty. Já a Marco sme jediný rodilí Turíňáci. Alice a Mara sou z Milána a Gulli z Florencie. Amir je takovej vzácnej pokémon, narodil se v Římě, ale původem je Íránec.“

Z opačné strany zadní sedačky na něj kývne kluk lehce tmavší pleti, s propastně černýma očima a dlouhatánskými černými rozpuštěnými vlasy.

„Ty seš Eziův kámoš, že jo?“ ptá se Vincenza.

„Jo. Jsme sousedi.“

„Vyprávěl nám o tobě.“

„Fakt?“

„Tvrdil, že jednou budeš slavněj komiksovej autor.“

„Tak to jako vždycky přeháněl.“

„Uvidíme. Uvidíme taky, jak umíš kreslit.“

Vincenzo se rozpačitě usměje. Neraď ukazuju svoje kresby, pomyslí si. Tak proč je mám vlastně v kapse?

„Umělec, co studuje politologii!“

Vincenzo se zase usměje. Aby nemusel říkat pravdu (celý dny nevím, co se sebou), poznamená: „Mě zajímaj různý věci.“

„Chápu. Mě taky.“

Pelle na rovince zrychlí a zahihňá se.

„Co se tak blbě směješ?“

„Tebe zajímaj jen holky a knížky, a ani ty knížky vlastně moc ne.“

Amir dotčeně zaskřípe zuby.

„A tebe, Pelle, nezajímá nic.“

Pelle se na vteřinu odmlčí a zvažní.

„Přesně naopak, milánku, mě zajímá všechno. Zajímáš mě i ty. Mám tě rád.“

Pelle mu pošle polibek. Amir rezignovaně skloní hlavu.

Auto ještě chvíli pokračuje dlouhou řadou zatáček nahoru po zelenajícím se kopci: míjí nekonečné množství domů, se zahradami a řeckými sochami, s věšáky na prádlo a zeleninovými záhony, s dlažbou a venkovními grily, potom zastaví před impozantní modrou bránou strážnou dvěma mohutnými bronzovými gryfy. Brána je otevřená, auto stoupá po cestě lemované cypřiši a pak vyjede na rozlehlé, oblázky vysypané prostranství, kde motor ztichne a všichni vystoupí, jelikož se zničehonic ocitnou před vilou v barokizujícím stylu s širokánskými tabulkovými okny, která jako by vypadla z obálky levného vydání *Jany Eyrové*, je dvoupatrová, červená: z jedné strany (víc než z jedné?) ji pohlcuje les táhnoucí se po úbočí kopce. Hudba z večírku (Vincenzo má pocit, že poznal jeden song od Libertines) je tak nahlas, jako by se akce konala přímo tady, přitom se odehrává za purpurovým rohem vily.

Vincenzo si pozorně prohlíží Pelleho, jak tam tak stojí ozářený lampou: vysoký hubený kluk v obrovské košili s psychedelickým vzorem. Vypadá, jako by se cítil dobře ve svém těle i na světě, jako by věděl, že realita výměnou za jeho důvěru kdykoli vyhoví veškerým jeho impulzům. Jako

by věděl, že věci na něho pokaždé zareagují. Má krásnou symetrickou tvář s ostrými rysy a výraznou bradou. Hezký kluk. Vousy nemá, ani chloupek: jednadvacet let (odhaduje) a ani chloupek, když teď upřeně pozoruje jeho tváře ve světle lampy, je to úplně jasně vidět, obličej má hladounký jako panenka. Na jeho košili převládá odstín vlčího kožichu, ale nechybí ani ultramarínová modř, zářivě zelená a svítivě žlutá, které se střídají v omamujících kruzích a geometrických strukturách. Z těch fantastických tvarů mu přechází zrak: nejradši by si je hned obkreslil uhlem. Jenomže realita se vždycky přihlásí o slovo, teď například skrze Pelleho, který říká chci vám něco ukázat, chci vám hned něco ukázat, ještě před večírkem. Namíří dlouhým ukazovákem do lesa, na znamení, že se jde tam. Nikdo neprotestuje: všichni ho následují, jako se následuje šaman na vrchol posvátné hory. Vincenzo stoupá po kamenných stupních vedoucích k pěšině a skoro se klepe zimou: je červen, ale svěží dech okolní vegetace jeho kůži zaskočil. Mlčky kráčejí v řadě za sebou. Vincenzo je předposlední, za ním už jde jen Amir, který se na něj přátelsky usměje, v přítmí se mu zalesknou zuby. V tom výstupu je opravdu něco duchovního, v té cestě zelení kamsi nahoru do neznáma, mezi cizími, a přece společně, šlape do kopce a opravdu se ho zmocní dojem, že právě sestupuje do nějaké nádherné krypty. Potom stupně končí a začíná pěšina, pěšina z udusané hlíny, která se vine mezi obrovskými stromy, přímořskými borovicemi, cypřiši a staletými duby, jejichž větvemi prosakuje silná záře úplňku. Vincenzo má pocit, jako by byl zase dítě, jako by znovu začínalo dobrodružství, které nikdy doopravdy neskončilo. Cesta vede nahoru a zase nahoru, uprostřed zeleně a větru. Jsme tady, říkají Pelle a jeho úsměv, s nímž se otáčí k ostatním. Před

nimi se rozprostírá mírně nakloněná rovinka porostlá hebkou nízkou trávou. Za ní je drátěný plot vysoký víceméně jako Vincenzo, spletený do kosočtvercových ok: vpravo i vlevo se ztrácí v nedohlednu, takže předpokládá, že obklopuje celý pozemek. Jediné, co je za ním dobře vidět, je nějaký dům s osvětleným oknem. Hned za plotem, už na straně sousedů cosi ve stínu. Jsou ještě moc daleko na to, aby dobře viděli, co to je. Pelle je v sedmém nebi, vypadá, jako by nejradši začal skákat radostí, to možná myslel tím „mě zajímá všechno“. Popojdou k plotu a to něco v záři měsíčních paprsků získá formu, tvar zvířete zavřeného ve zvláštní ohradě, která se táhne za ním. Vincenzo ho konečně vidí. Podivná bestie s mohutnými pařáty, dlouhým krkem, a hlavně oblým trupem, který se rozpíná a zase stahuje podle toho, jak se ta bestie zhluboka nadechuje. Vydá zvuk, který Vincenzovi připadá důvěrně známý, ale neumí ho pojmenovat. Dunění tornáda. Hrdelní buddhistické zpěvy. Vrzání mohutných lan kotvících korábů, napínaných pod náporem přílivu. Něco v něm (mimo něj?) mu najednou připomene tu cigaretu: celou dobu, co stoupali nahoru, ji mimoděk držel v ruce. Znovu si ji strčí do pusy. Amir mu podá zapalovač. Roztřesenou rukou si připálí.

„To je... pštros?“ řekne někdo.

„Ne,“ odpoví Pelle a na tváři se mu rozhostí bezmezný úsměv. „To je kasuár.“

Luc

„První, co se dělá na večírku, víš?“

„Ne.“

„Do pytle. Už sem ti to přece říkal.“

„Fakt ne.“

„Fakt do pytle. Chceš to teda vědět?“

„Změní se tím něco? Všechny ty svoje hovadský teorie mi stejně vždycky vyložíš. Moh bych o nich napsat knihu.“

„Ze všeho nejdřív si musíš najít něco, cokoli – pro stručnost tomu budu říkat ‚Cigareta‘ s velkým C –, čím budeš *parciálně* nebo *konstantně* zaneprázdněnej.“

„Bude se jmenovat *Tisíc a jeden žvást*.“

„Oboje ty příslovce jsou naprosto zásadní: *konstantně*, protože kdo nemá v určitý společenský situaci co na práci, je ztracenej, nikdo se k němu nepohne: nikdo se totiž nehrne k obscénnímu naháči, k někomu, kdo nemá žádnou masku ani roli a je kvůli tomu jako nějaký objekt bez identity, neurčitej, nebezpečnej, nezařazenej do Sociálního toku, jako ten kluk támhle, s rukama v klíně, ten Attilio. Rozumíš, co tím chci říct?“

„Sebraný teoretický spisy známýho sociologickýho vizionáře Paola Bianchiho *aka* Paba. Už vidim, jak budu na obálce citovat Umberta Eca: ‚Dokud jsem si nepřečetl tuhle knihu, myslel jsem si, že jsem génius.‘“

„Umberto Eco je mrtvej.“

„Aha.“

„Do pytle. To se nedá nic dělat. *Parciálně* zaneprázdněnej, protože se nemůžeš věnovat jenom tomu a ničemu jinému: je to takovej úhybnej manévř. Nesmíš ztrácet ze zřetele Pravý poslání.“

„To mi až moc zavání džihádem.“

„Běž do prdele, Lucu. Pro někoho je Pravý poslání kopulace, pro jinýho zase líbačka, do čehož se daj zahrnout i všechny další odchylky, co do intenzity erotickéjch vztahů: letný doteky, nepatřný kontakty, objímání, hlazení a různý kraviny. U spousty nevinnejch duší de jen vo to, prohodit spolu pár slov nebo se dokonce skamarádit. Nebo strávit prostě jen hezkej večer a basta. Ale to mě odvádí od toho podstatnýho.“

„Podstatný je, že seš nezvladatelný šílenec.“

„A copak pravdu nesměj říkat jen blázní?“

„Jedna nula, Pabíčku. Třeba přímo do sítě.“

„Podstatný je najít si hned nějakou Cigaretu, která tě zaměstná *konstantně* i *parciálně*.“

„Parciálně i konstantně.“

„Tak mě dobře poslouchej. Teď přijde ta zajímavá část.“

„Jsem jedno velký ucho.“

„Jedno je jasný: nejpoužívanější Cigarety jsou právě cigarety, po kterejch se celá ta teorie taky jmenuje. Hned po nich na druhým místě následuje alkohol. Ale existujou i rafinovanější varianty. Třeba zatancovat si. Nebo pouštět muziku. Nebo si vzít nějakou drogu. Nebo surfovat na sockách, přilepit se na mobil – přirozeně tím nesmíš nijak ohrozit to *parciálně*. Dokonce i pokec s někým není v konečným důsledku zrovna zanedbatelná Cigareta. Nebo si vzít něco do hlavy: neeee, bez prdele, tu kočku musíme naučit kouřit. A tady se ti musím přiznat, že mam osobně velkou slabost pro Cigarety tohohle typu, naprosto ulitlý

akce, který stojel tak vysoko nad všim ostatním, že si ani nenárokujou nějaký smysl, *c'est-à-dire*, je to umění. Nee-ee, bez prdele, postavíme pyramidu z lahváčů k věčný slávě Scarlett Johanson. Kde jsem to skončil?“

„Upozornils mě, že Eco je mrtvej, a potom se prolomily stavidla tvýho slovního průjmu.“

„Rafinovaný Cigarety, jo. Pokud tu teorii ještě dál rozšíříme, může bejt Cigareteta prakticky všecko. Celej život. A taky že spousta životů neni o ničem jinym: jsou to jen hromady Cigaret.“

Před nimi vzduch plný indie hudby vonící po lesním vlhku a cigaretovém kouři, a stromy a keře, které se shlukují na planince kolem hostů i na svahu nad hosty, v celé horní potmělé části zahrady: živé, vystrašené, jejich listy se chvějí na pozadí oblohy v odstínu Kleinovy modři. Vlevo dlouhá osvětlená a karmínová boční strana vily. Za zády mají Turín, který se teď začíná rozsvěcet, a za ním sotva viditelný řetězec Alp téměř splývající s pozadím – bude něco po desáté. A Pab s Lucem se tady, na samotném okraji zahrady, zadkem opírají o zídku z červených cihel, pod kterou svah spadá prudce dolů, dolů, nekompromisně dolů, do bezedného jícnu tmy. Ve dne to vypadá, jako by to bylo jen nějakých třicet metrů, a dole je rozlehlá louka, kde Luc už párkrát viděl pasoucí se krávy. Zato v noci není dole, navzdory měsíčnímu svitu, vidět ani louka, ani krávy, ani nic jiného, takže kdyby tam někdo spadnul, nepřistane na měkkém trávníku, skončí v bezedném jícnu tmy.

Vítr je vlahý a je teplo. Luc je v tričku, všichni ostatní jsou v tričku. Pab je naopak zachumlaný do dlouhé světle hnědé parky, jako vždycky. Oba kouří balené (dost špatně, víc než cigára připomínají jointy) cigarety pocházející

z hubeňoučkých a nervózních rukou Paba, který je vytahuje z postrýbřeného pouzdra s vyrytým obrysem Německa. Luc balit neumí. Po pravdě řečeno ani nekouří, ale jakmile dorazil k Isabelle domů, ucítil knedlík v krku, kvůli kterému se nemohl pořádně nadechnout, jako by se mu rázem zmenšily plíce, asi tak do velikosti sáčků na zvratky. Každopádně o tom pověděl Pabovi hned potom, co se ho zeptal, jak se má, Pabe, nemůžu popadnout dech, jenomže on si myslel, že mluví o horsko-městském-podvečerním obzoru, takže ho měl určitě za blbečka a přeslazeného romantika, a možná právě proto mu odpověděl poněkud zdráhavě, jo, dalo by se to vykládat jako příklad kantovský vznešenosti, jenomže Luc mu dal na srozuměnou, že nejde o žádnou kantovskou vznešenost, ale o to, co cítí na hrudi a v krku, a on to tentokrát dokonale pochopil, přikývl a vytáhl z pouzdra dvě balené cigarety. Jedna taky pro tebe, Lucu. Věř mi.

Možná je to jeho neohrabaný způsob, jak se se mnou sblížit, pomyslel si Luc. Jde na to oklikou, nastavuje zrcadla a používá kódy, a v mém případě i urážky.

Potom se Pab vytasil s tou historkou, co se má dělat na večírku ze všeho nejdřív. Začali pokuřovat a on mu udělal tu přednášku o Cigaretách.

Po pár vteřinách se zjeví paní domu. Z téhle části zídky vidí po levici vilu oslavenkyně Isy M a vzhledem k tomu, že směr jejich pohledu je skoro paralelní s tou zídkou, má Luc intenzivní dojem, že Isa M namísto ze dveří obývacíku vychází z divadelních kulis, dojem, jako by zničehonic stanula na jevišti ozářeném lampami jako hřejivými reflektory. Má na sobě tmavě žluté tílko a černou sukni. Má dlouhé (taky černé) úplně rozpuštěné vlasy, kterých se

neustále dotýká. Sebejistě sestoupí po těch šesti kamenných schodech vedoucích z terasy na trávník, prokličkuje mezi několika nekonvenčně vyhlížejícími cáry barevné látky (které rozvěsila tak trochu všude) a nohama a hlavou přitom lehce pohupuje do rytmu skladby od Arctic Monkeys, dokud se nezastaví u těch dvou, uvelebených na červené zídce a v tichosti potahujících poslední šluky ze svých balených cigárek.

Isa M je pozdraví a Luc jí říká všechno nejlepší: Pabovi věnuje ochablý stisk ruky a k tomu těší mě Isa, Lucovi dlouhé něžné objetí, které ho elektrizuje. Vypadá šťastně. Dívá se trochu na Luca, trochu na ostatní hosty kolem, usmívá se.

„Máš se, Lucu?“

„Ale jo, dobře, ty?“

„Dobře. Chci se bavit a pořádně se vylejt.“

„No, to my taky.“

„To tričko s Rolling Stones je pěkný.“

„Díky.“

„Takže tohle je ten tvůj slavný spolubydlící Pab!“

„Osobně, z masa a cynismu.“

Isa M se se zájmem zadívá Pabovi do očí, usmívá se. On odvrátí pohled.

„Líbí se ti večírek?“

„Tvůj večírek?“ odpoví Pab a ani se neotočí. „Je to triumf person, v latinském slova smyslu. Masek, prázdných larv, který jako chabý kondorové kroužej nad mršinou západní civilizace.“

Luc se obává nejhoršího, ale Isa M se směje. Potom se zase dotkne svých vlasů a řekne: „Všichni nosíme masky.“

„Já žádnou nemám.“

„Tak proč máš ten plášť?“

„To není maska.“

„Ne?“

„To jsem já.“

„Ty seš plášť?“

Pab neodpoví.

„A lidi, který neznáš, označuješ za chabý kondory.“

„Je to jasný jak facka. Poznal jsem je hned, jak jsem je uviděl.“

„Tak to seš génius.“

„Díky.“

„Myslela jsem to ironicky.“

„Perfektní: urážka od ignoranta vždycky potěší.“

„Takže já jsem ignorant a mí hosti jsou pokrytci?“

„Takhle jsem to neřek. Ale s radostí potvrzuji správnost tvých slov.“

Luc čekal něco podobného, ale tohle ne. Teď funí jako velryba a mlčí, Pab mlčí, Isa je čím dál víc na rozpacích a pokukuje kolem (jako by hledala pomoc) a mlčí. Zkrátka a dobře všichni mlčí a kontrapunkt hudebního pozadí a klábosení ostatních hostů to ticho ještě umocňuje, dělá z něj mučivou poušť. Jako by to nestačilo, Luc s Pabem zrovna dokouřili a teď drží v rukou nedopalky v marné naději, že tak ještě prodlouží jejich drahocenný společenský efekt: nejspíš ale stejně vypadají jako „obscénní naháči bez identity“ (© Pab), protože Isa M po chvíli prchá do domu se slovy tak jo, tak zatím, lidi, hezky pokračujte. Luc vyprskne smíchy, jako pokaždé, když někdo řekne hezky pokračujte. Ta věta ho pokaždé odrovná. Ze všech existujících frází je to nepochybně ta nejneskutečnější. Co má znamenat to „pokračujte“?

„Čemu se směješ?“

„Ničemu.“